

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. София , 30.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17 в закрито заседание на тридесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

като разглежда докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20211100901376 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 25 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел /ЗТРРЮЛНЦ/.

Образувано е по жалба, подадена от „Р.Е.Е.Л.” ЕООД срещу отказ № 20210624105137/ 03.07.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенция по вписванията да впише по партида на дружеството в търговския регистър юридическото лице „С.” АД за действителен собственик по чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари.

В чл. 25, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ в редакцията на разпоредбата съгласно измененията обн. в ДВ, бр. 105 от 2020 г., които са в сила от 15.12.2020 г., е предвидено, че жалбата срещу постановен от длъжностното лице по регистрация отказ се подава чрез Агенция по вписванията, която изпраща незабавно на съда подадената жалба, заедно с приложенията към нея, постановения отказ, заявлението и приложенията към него, както и доказателства за връчването му, като агенцията може да подаде и отговор по жалбата с писмени доказателства по нея. При тълкуване на тази правна норма съдът намира, че в нея е уредено едно право за Агенция по вписванията, която е органът, който е компетентен да се произнесе по направено искане за вписване, обявяване и заличаване в търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, да подаде становище по постановения отказ, с което да допълни мотивите си, които по правило следва да са изложени в пълнота в съдържанието на самия акт. Въпреки че законът е използвал терминът „отговор на жалбата“, не може да се приеме, че Агенцията по вписванията има право да подаде писмен отговор на подадената жалба срещу отказа. Това е така, защото такова право възниква само за страната в едно производство, което се развива пред гражданския съд, но не и за правен субект, който няма качеството на страна в това производство, а още по-малко за органа, който е постановил акта, който се обжалва пред съда и подлежи на проверка за допустимост и правилност. Регистърното производство, което се развива пред Агенция по вписванията по реда на ЗТРРЮЛНЦ, по своя характер е охранително гражданско производство, поради което при неговото провеждане важат както специалните правила, предвидени в този закон, така и общите правила на гражданския процес, регламентирани в ГПК, към които е налице и изрично препращане в някои от нормите на ЗТРРЮЛНЦ. В нито един от отделните видове граждански процеси, които са уредени в ГПК, не е предвидено органът, който е постановил

един акт да участва като страна в производството по неговото обжалване, да има право да подаде писмен отговор на подадена срещу неговия акт жалба, както и да има право на жалба срещу решението на съда, с което се отменя неговия акт. С оглед на това и предвид факта, че в ЗТРРЮЛНЦ няма изрична правна норма, с която да е предвидено, че Агенция по вписванията участва като страна в производството по обжалване на отказ, постановени от длъжностни лица от нейния състав, което би противоречало на общите принципи, върху които е изграден гражданския процес, то трябва да се приеме, че тя няма това качество. Освен изложеното, следва да се посочи и това, че охранителното производство по своя характер е едностранно такова, в което участва само едно лице и това е молителят, който търси съдействие от компетентния за това орган и в него не участва насрещна страна. Ето защо настоящият съдебен състав счита, че Агенция по вписванията няма качеството на страна в производството чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ и следователно не разполага с право да подава писмен отговор. Тя има предоставена съгласно чл. 25, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ възможност да подаде единствено становище по жалбата, какъвто характер има и представения по делото отговор по жалба.

Софийски градски съд, след като съобрази изложените от жалбоподателя доводи и събраните по делото доказателства, намира следното:

Частната жалба е подадена в законоустановения срок срещу акт, подлежащ на обжалване съгласно разпоредбата на чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ и от лице, което има право и интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Предмет на регистърното производство, по което е постановен обжалвания в настоящото производство отказ, е вписване в търговския регистър по партидата на „Р.Е.Е.Л.“ ЕООД на юридическото лице „С.“ АД за действителен собственик по чл. 63, ал. 1 и 4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари.

При подаване на заявление за вписване на определени обстоятелства в търговския регистър длъжностното лице, което е компетентно да извърши вписването, съответно да постанови отказ, извършва проверка както на редовността на подаденото заявление – дали то изхожда от оправомощено лице и е изготвено при спазване на предвидените в закона форма и ред, дали заявените за вписване обстоятелства подлежат на вписване, а също така и за това дали от представените от заявителя документи се доказва, че заявените за вписване обстоятелства съществуват, както и че съответстват на закона, т.е. че не противоречат на императивни законови норми /чл. 21, т. 5 ЗТРРЮЛНЦ/.

В чл. 61, ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е предвидено задължение, което възниква за учредените на територията на Република България юридически лица и други правни образувания и физическите лица за контакт по чл. 63, ал. 4, т. 3 от същия закон да разполагат и да предоставят в определените по закон случаи подходяща, точна и актуална информация относно физическите лица, които са техни действителни собственици, включително с подробни данни относно притежаваните от тях права. С чл. 63, ал. 1 ЗМИП е регламентирано и това, че тази информация относно физическите лица, действителни собственици, подлежи на вписване по партидите на учредените на територията на Република България юридически лица и други правни образувания в търговския регистър, в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел и в регистър БУЛСТАТ. С оглед на това трябва да се заключи, че обстоятелството, което е заявено за вписване със заявлението, по което е постановен обжалвания отказ, е такова, което подлежи на вписване в търговския регистър.

При тълкуване на нормите на чл. 61, ал. 1 ЗМИП във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗМИП и във връзка с § 2, ал. 1 от ДР на ЗМИП, в която разпоредба е дадена легална дефиниция на

понятието действителен собственик, се налага категоричният извод, че такъв може да бъде единствено и само физическо лице, което отговаря на предвидените в закона условия. Видът на правния субект, който може да бъде действителен собственик по смисъла на този закон и с оглед преследваната от него цел, е посочен изрично във всяка една от цитираните норми – във всяка от тях е записано, че това е физическо лице. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на § 2, ал. 5 от ДР на ЗМИП, в която е регламентирано какъв по вид субект се заявява като действителен собственик тогава, когато липсва физическо лице, което да има качеството на такъв при прилагане на § 2, ал. 1 от ДР на ЗМИП, като е посочено, че това отново е само физическо лице, което изпълнява длъжността на висш ръководен служител. Така направеният извод следва и при съобразяване на това какви данни относно лицата, които са действителни собственици, е предвидено да бъдат вписани в съответния регистър съгласно чл. 63, ал. 4 ЗМИП. Това са гражданство, единен граждански номер и дата на раждане на действителния собственик. Тези данни представляват индивидуализиращи такива само за една категория правни субекти и това са физическите лица. Следователно като действителен собственик на едно търговско дружество, което е учредено на територията на Република България, може да бъде вписано само физическо лице, но не и което и да било юридическо лице. В тази насока е и практиката на Софийски апелативен съд – Решение № 2231/ 11.10.2019 г., постановено по т.д. № 4597/ 2019 г. по описа на САС, ТО, 11 състав. След като едно юридическо лице не може да бъде действителен собственик по смисъла на § 2, ал. 1 от ДР на ЗМИП, то тогава, когато е заявено в търговския регистър вписването като действителен собственик на такъв вид правен субект, длъжностното лице трябва да постанови отказ, тъй като заявените за вписване обстоятелства не съответстват на закона – на чл. 61, ал. 1 ЗМИП, чл. 63, ал. 1 ЗМИП и § 2, ал. 1 от ДР на ЗМИП.

При съобразяване на обстоятелствата, които са заявени за вписване в търговския регистър, с подаденото от „Р.Е.Е.Л.” ЕООД заявление и които са декларирани в декларацията, съставена по реда на чл. 63, ал. 4 ЗМИП и на чл. 38 от Правилника за прилагане на ЗМИП, се установява, че в настоящото регистърно производство се иска като действителен собственик на търговското дружество „Р.Е.Е.Л.” ЕООД да бъде вписано едно юридическо лице - „С.” АД, а не което и да е физическо лице, каквото е изискването на ЗМИП. Това означава, че заявеното за вписване обстоятелство противоречи на императивните правни норми на чл. 61, ал. 1 ЗМИП, чл. 63, ал. 1 ЗМИП и § 2, ал. 1 от ДР на ЗМИП, което е основание за длъжностното лице по регистрацията да постанови отказ да извърши исканото вписване, както е направено в случая. Трябва да се посочи, че това противоречие не може да се отстрани по реда на чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ, а именно чрез даване на указания от длъжностното лице по регистрацията за посочване на физическо лице, което да бъде вписано като действителен собственик. В тази разпоредба е предвидено задължение за длъжностното лице по регистрацията да извърши проверка за редовност на заявлението, с което е сезиран, като в нея са уредени и изрично случаите, при които то може да даде указания на заявителя и срок за отстраняване на констатираната нередовност и това са само два: първият е когато към заявлението за вписване, заличаване или обявяване на търговеца или юридическото лице с нестопанска цел не са приложени всички документи, които се изискват по закон, и вторият е когато не е платена дължимата държавна такса. Във всички останали случаи на нередовност на заявлението, както и когато се иска вписване на обстоятелство, което не съответства на императивни законови изисквания, както е в настоящия случай, длъжностното лице по регистрацията не може да дава указания за отстраняване на тези несъответствия, а те представляват основание за постановяване на отказ по чл. 24 ЗТРРЮЛНЦ.

По изложените съображения жалбата срещу отказ № 20210624105137/ 03.07.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенция по вписванията е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

Агенция по вписванията е направила искане за присъждане на направени разноски за защита в настоящото съдебно производство, което е неоснователно. Както беше посочено

Агенция по вписванията няма качеството на страна в производството, поради което и няма право на разноси, направени за изложени в неговия ход становища.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата, подадена от „Р.Е.Е.Л.” ЕООД срещу отказ № 20210624105137/ 03.07.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенция по вписванията да впише по партида на дружеството в търговския регистър юридическото лице „С.” АД за действителен собственик по чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на жалбоподателя.

Съдия при Софийски градски съд: _____